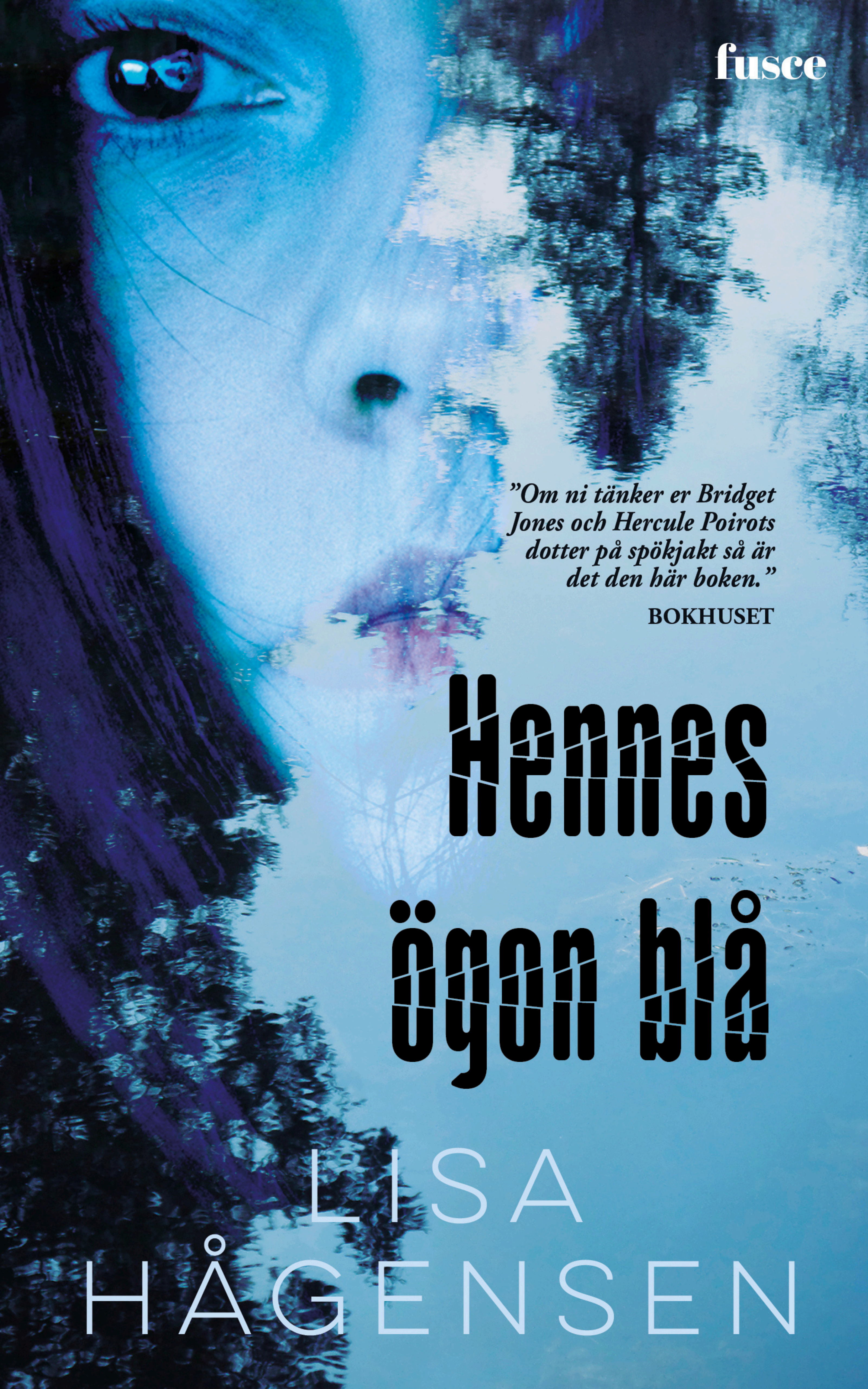




fusce

*”Om ni tänker er Bridget
Jones och Hercule Poirots
dotter på spökjakt så är
det den här boken.”*

BOKHUSET

Hennes ögon blå

LISA
HÅGENSEN

HENNES ÖGON BLÅ

LISA
HÅGENSEN

FUSCE

1

NÄR jag svängde in på avfartsvägen till Olofsson bestämde jag mig för att inte ställa bilen framför huset så att alla kunde se den. Jag skulle ju faktiskt göra inbrott. Visst hade Helge kört upp en väg in i skogen med sina skogsmaskiner? Jo, där var den. Ojämn och lerig, förvisso, men jag tog mig in där i alla fall och stannade bilen efter en liten krök. När jag kom ut på grusvägen vände jag mig om för att kontrollera att bilen inte syntes innan jag gick vidare ner till huset, och efter en diskret blick mot sjön och grannhusen fortsatte jag uppför trappan till ytterdörren.

Nyckeln låg sliten och svartnad i min hand. Jag tog ett djupt andetag, stack den i låset och vred om. Dörren gick upp utan ett ljud, Olofsson måste ha oljat den. Jag gjorde en anteckning i huvudet att titta efter oljekannan när jag ändå var där, för min dörr behövde sannerligen också oljas.

Hallen vilade i dunkel och dörröppningarna in till de andra rummen var som utdragna tänder i ett mörkt gap. Allting kändes överkligt. Men jag hade all rätt att gå in, intalade jag mig själv. Olofsson hade gett mig sin nyckel. Han är död, sa en annan röst. Du gör intrång. Vad var straffet, undrade jag? Hur kriminell var jag? Jag försökte tömma huvudet på röster och kom samtidigt på att jag inte hade tagit med mig någon ficklampa. Som tur var hade jag en ficklampsapp på min iPhone, och fick med något svettiga händer fram mobilen, tryckte på appen och suckade belåtet när den fungerade.

Som den tjuv jag var smög jag mig in i köket med mobilen som enda ljuskälla. Köksbordet var tomt sånär som på duken och en sockerskål. Inte en smula såg jag, och ingen disk någonstans, inte ens diskad i diskstället. Antingen hade Olofsson drabbats av en otrolig städlust innan han drunknade eller så hade någon varit här och städat. Jag lutade åt det senare, men vem? Och varför?

Bredvid kökssoffan fanns en dörr som ledde in till matrummet. Jag lyste min väg in dit, där var lika välstädat och tomt på saker som i köket, och vidare genom valvet in i vardagsrummet. När jag lyste på bokhyllan såg jag fotoalbumen stå intill varandra på nedersta hyllan. Jag satte mig på knä och drog fram dem. På hyllan ovanför stod den vackra sammetslådan tillsammans med några porslinsfigurer som föreställde knäböjande kvinnor med barn och hundar. Jag funderade på att ta med mig fotoalbumen och sammetslådan ut i köket, men utan riktigt ljus var det nästan omöjligt att undersöka dem ordentligt (dessutom kändes det spöklikt och otäckt att vara ensam i Olofssons hus), så jag valde att stoppa ner dem i ryggsäcken. Men var någonstans låg den trasiga kartongen? Jag visste att den fanns, jag hade ju själv sett den när Olofsson och jag åt ugnspannkaka.

Det fanns bara ett rum till på nedervåningen, en liten toalett. En trappa skymtade intill och försvann uppåt i en krök, antagligen till Olofssons sovrum. Jag gick försiktigt upp och hoppade till var gång trappstegen knarrade. Pulsen var så hög att jag trodde jag skulle få en hjärtinfarkt.

Övervåningen bestod av två dunkla sovrum och ett badrum. Det ena sovrummet var Olofssons, där stod en obäddad enkelsäng, en byrå och en stol med en skjorta slängd över ryggstödet. Jag kände igen den, Olofsson hade

burit den ofta, det var nog hans favoritskjorta. Jag tog upp den och höll den framför näsan. Den luktade Olofsson. Inte dåligt alltså, bara svagt av kokkaffe, rakkräm och Läkerol. Herregud, vad var det som hade hänt egentligen? Jag tryckte ner skjortan i ryggsäcken och vände mig mot en liten dörr på rummets ena kortsida. Den ledde in till en vindsgarderob (en sådan som min norska mormor hade kallat *kott*). Jag kände lite på kläderna som hängde på klädstängen och sedan lyste jag på golvet och tittade efter lådan, men inget, bara dammråttor och en gammal musfälla – tom som tur var. Här hade uppenbarligen ingen varit och städat i alla fall.

I det andra sovrummet dröjde sig en knappt förnimbar doft av äpplen kvar. Brukade Olofsson förvara vinteräpplen där? Sängarna, det var två stycken, stod vid varsin vägg och saknade både madrasser och sängkläder. Ett bord med en gammal radio på stod emellan dem, och på väggarna hängde inramade fotografier av människor från gångna tider och några broderade bibelcitat. Olofssons föräldrars rum. Deras kott var också fullt av kläder. Klänningar och kostymer och vita skjortor och skor. Och där, bakom raden med svarta lågskor, hittade jag verkligen kartongen med alla fotografier som aldrig blivit insatta i något album. Jag bar med mig lådan ut i sovrummet, men insåg att den var alltför stor för att få plats i ryggsäcken och buntade ihop fotografierna så gott jag kunde och tryckte ner dem ovanpå Olofssons skjorta. Längst ner i lådan fann jag det jag egentligen letat efter, det bruna kuvertet med negativ i. Jag lade det försiktigt över fotografierna och drog igen dragkedjan. Äntligen kunde jag åka hem.

Då hörde jag ett ljud. Det lät precis som om ytterdörren stängdes där nere.

Det var inte sant. Jag vägrade tro det men kunde inte komma på en enda skräckfilm jag sett (och tro mig, de passerade alla i tät följd efter varandra i min överhettade hjärna), där det *inte* kommit in en galen mördare i ett tyst, övergivet hus med en hjältinna i.

”Nu ska jag inte överreagera”, viskade jag. ”Nu ska jag bara stänga dörren till kottet här och lugnt och sansat gå nedför trappan och fråga vad de gör i Olofssons hus.” Samtidigt som jag resonerade med mig själv kröp jag baklänges in i kottet och drog igen dörren efter mig. Jag fick upp min iPhone och med ficklampan tänd klämde jag mig in bakom skorna och en hoprullad matta. Jag släckte lampan och tryckte ner mobilen i fickan.

I ett iskallt ögonblick insåg jag att den inte var på ljudlöst, men i nästa sekund kom jag på att jag inte hade någon täckning, så ingen kunde ringa i alla fall.

Trappan knarrade. En gång. Någon hade stannat i den. Jag kände att jag började bli lös i magen, det var nästan outhärdligt att vänta. Det knarrade igen, och tystnade. Snart uppe.

Satans alla jävlars helvete! Ryggsäcken!

Ryggsäcken var kvar på andra sidan dörren.

2

JAG kunde inte offra ryggsäcken. Tanken på hur någon smög sig in i sovrummet, tog ryggsäcken och smög sig ut ur huset igen fick mig att bita ihop tänderna så det värkte i käkarna. Fan heller att jag tänkte offra ryggsäcken.

Så tyst jag kunde krånglade jag mig fram bakom mattan och kröp på händer och knän mot dörren. Jag lyssnade, men kunde inte höra någonting. Sakta, sakta tryckte jag ner handtaget och gläntade på dörren. Ljud hördes i det andra sovrummet. Det lät som om någon drog ut lådorna i Olofssons byrå. Jag tog försiktigt tag i ryggsäcken och upptäckte hur tung den var när jag med en värkande arm lyfte in den i kottet. Dörren vågade jag inte stänga efter mig, jag drog bara igen den så gott det gick och kröp baklänges in bakom mattan och försökte göra mig så liten jag kunde.

Steg närmade sig och det skrapade mot golvet. Vem det än var, var han inne i det här sovrummet nu. Jag höll andan.

En ljuskägla spred sig i kottet när dörren öppnades. Jag hukade bakom mattan och försökte att inte blunda. Ljuskäglan försvann delvis när silhuetten av ett huvud kom i vägen för den. Någon tittade in.

En evighet passerade. Jag höll på att dö av syrebrist. Lungorna värkte och ljusprickar dansade framför ögonen, och när dörren försiktigt stängdes och fotstegen tonade bort drog jag girigt efter andan. Vem hade det varit? Det var omöjligt att se. Man eller kvinna, jag hade ingen aning.

Borde jag ha dragit upp min iPhone och lyst på personen? Det måste ju ha varit Olofssons mördare. Men om jag gjort det skulle väl jag också ha blivit mördad? Jag slöt ögonen och önskade att jag lytt Ylvas råd och åkt till Gran Canaria på semestern, då hade inget av det här hänt.

Så där satt jag bakom mattan utan att våga röra mig. Jag ansträngde mig för att höra, men kunde inte uppfatta något knarrande i trappan. Var människan kvar på övervåningen, eller hade (han? hon?) den gått ner igen?

”Tänk om det var Staffan?” viskade jag ut i mörkret. Det var väl klart att det inte var Staffan. Varför skulle det vara Staffan? ”För att Olofsson varnade mig för honom”, fortsatte jag viska i dialogen med mig själv. ”Och han har en fru som är bindgalen.” Det hade Kennet också, kom jag på. Kennet och Staffan hade varit barndomskamrater. Var det i det förflutna det låg? Vad nu *det* var för något.

Det började sticka i mina ögon. Trots att jag blinkade och gnuggade dem med knogarna fortsatte de svida, jag antog att det var dammet och malkulorna som tagit ut sin rätt när jag sakta kröp fram till dörren och tryckte ner handtaget, men så fort jag öppnade en springa välldes rök in i kottet. Jag slängde igen dörren igen och slog händerna för ansiktet. Huset brann. Det brann i Olofssons hus.

Du ska brinna i elden.

Vi ska brännas på bål när vi dör.

Jag öppnade dörren igen och tvingade mig ut i sovrummet. Röken var så tjock att jag inte kunde se någonting. Jag gömde ansiktet i armvecket, men det var omöjligt att komma framåt. Ögonen sved något fruktansvärt och tårarna rann fritt, snoret också.

”Krypa”, skrek jag till mig själv inne i tröjärmen. ”Man ska krypa när det brinner.” Jag kastade mig raklång på

golvet, och förstod att jag skulle bli tvungen att lämna ryggsäcken. Det skulle aldrig gå att krypa framåt samtidigt som jag höll i den med ena handen och skyddade ansiktet med den andra. Men jag *ville inte* offra ryggsäcken.

”Fan fan fan”, mumlade jag när jag drog av mig tröjan. Dyrbara sekunder tickade förbi i en rasande fart. Jag knöt fast tröjan runt näsan och munnen, tog tag i ryggsäcken igen och började åla mig framåt. Min framsträckta hand kände tröskeln och jag kom ut i hallen. Det var faktiskt lite lättare att andas nere vid golvet, men jag såg fortfarande ingenting annat än en grå vägg av rök. Det sprakade och mullrade nedifrån när elden åt upp allt som kom i dess väg och värmen steg för varje centimeter jag närmade mig trappan. Det gick inte. Röken var kolsvart nu och hettan slog emot mig som ett glödande, ondskefullt lok. Jag kom inte ner. Skulle jag krypa in i sovrummet igen? Jag försökte komma ihåg hur det såg ut utanför. Olofssons föräldrars sovrum vette mot Kullmans hus och gräsmattan sluttade lite nedåt. Olofssons sovrum vette mot grusvägen, där var det väl inte lika högt? En häck växte nedanför, stor och spretig. Skulle den spetsa mig eller ta emot mig?

Plötsligt såg jag eldröda flammor leta sig igenom den svarta röken och treva efter mig. Jag drog mig åt sidan och släpade ryggsäcken tvärs över hallen. Den här gången slog jag hakan i tröskeln och skrek högt innan ett hostanfall fick mig att glömma smärtan. Jag tog mig över tröskeln och in i Olofssons sovrum, och någonting som verkade fungera i min hjärna fick mig att dra igen dörren efter mig.

Hostande reste jag mig upp och stapplade mot fönstret. Det var trögt att få upp, men till sist gick det och den friska luft som strömmade in kändes som livet självt. Jag slet tröjan av ansiktet och andades med djupa andetag, jag

drack luften, slukade den, tills ett underligt knastrande fick mig att vända mig om. Det nya syret jag just släppt in hade gett elden ännu mer näring. Färgen på dörren bubblade och gulnade, och springorna längs karmen blev först svarta och sedan röda av eld.

Jag stack ut huvudet genom fönstret och tittade ner på häcken. Den såg farlig ut. Elden röt bakom mig, jag hade inte lång tid på mig. Jag tog tag i ryggsäcken och slängde ut den så långt jag kunde, och såg den landa i gräset bakom häcken. Olofssons säng stod bara en meter bort, kanske kunde madrassen rädda mig från att spetsas av de vassa grenarna nedanför? Med ett ryck fick jag ner den från sängen och drog den mot fönstret.

Ett ödesdigert vrål exploderade genom rummet när dörren gav efter för elden. Jag tryckte desperat madrassen mot fönstret, men den var för stor, jag kunde inte få ut den genom öppningen. I panik försökte jag dra in den i rummet igen, men den satt som en propp i fönstret, orubblig. Svetten rann längs mitt ansikte och min kropp, huvudet bultade och luften blev frän och omöjlig att andas. Det kom ingen frisk luft från det öppna fönstret längre, madrassen höll på att döda mig. Med ett sista skrik av frustration fick jag äntligen loss den och drog in den i rummet. Jag kastade en blick på infernot bakom mig, och klättrade upp på fönsterkarmen.

3

TVÅ MÅNADER TIDIGARE

YLVA och jag strosade uppför Kungsgatan på väg mot Rådhuscaféet. Solen sken och det var en sådan där perfekt sommardag som man tänker sig att sommaren ska vara men sällan är.

I ögonvrån såg jag hur Ylva sneglade på mig. Hon hade gjort det till och från hela dagen. Jag trodde mig veta vad det handlade om.

”Vad?” frågade jag för att en gång för alla få slut på diskussionen.

”Vadå?” sa Ylva.

”Du tittar på mig, vad är det?”

”Jag tycker bara att du ska tänka på det, det är allt. Det går fortfarande att få tag i en restresa. Gran Canaria är perfekt för dig. Trevligt folk att umgås med, lite uteliv. Det behöver du.”

Det var torsdag den 21 juli och min sista vecka innan semestern. Ylva hade tjatat om att jag skulle resa till någon solig strand och ha lite kul, men nej tack, Ylva, det skulle inte bli något med det. Jag behövde lugn och ro och eftersom jag hade ett torp vid en sjö i Lövaren in the very middle of absolutely nowhere, visste jag att lugn och ro var precis vad jag skulle få.

”Ylva, du vet att det inte är min grej. Jag har packat för en regnig bohuslänsk sommar, det vill säga varma sockor och ett stort lass böcker. Jag kommer att ha det så bra i mitt torp. Sluta tjata om Gran Canaria.”

”När åker du dit?” Ylva öppnade dörren till Rådhuscaféet, men stannade i dörröppningen och tittade på mig. Jag antog att hon var orolig att jag skulle känna mig ensam där i torpet.

”I morgon, direkt efter jobbet. Oroa dig inte, Ylva. Jag kommer att få en kanonsemester. Kom nu, så går vi in och beställer något med mycket grädde.”

Som sagt, dumt av mig. Naturligtvis skulle jag ha letat upp en restresa till Gran Canaria.

Istället lastade jag bilen på morgonen fast besluten att åka till torpet vid arbetsdagens slut. Fågelvägen är det väl inte så långt mellan Valludden och Lövaren, men när man lämnat motorvägen är det slingrigt och smalt och det tar några timmar att ta sig dit. Det hade kanske varit smartare att åka tidigt på lördag morgon, men jag ville vakna i torpet min första semesterdag, det ville jag verkligen.

Jag lyssnade på radion i min lilla bil och sjöng med när det kom en låt jag kunde. Solen sänkte sig på himlen och låga moln fördunklade landskapet. Det verkade som om min regniga semesterprognos skulle slå in.

Precis när jag svängde av E6:an i Dingle började en upphetsad nyhetsuppläsare rabbla helt surrealistiska ord. Jag tittade på bilradion och försökte förstå vad det var jag hörde. Någon hade bombat regeringskvarteren i Oslo. Oslo? Jag trevade på sätet intill mig och hittade min iPhone, men

upptäckte till min förskräckelse att jag inte hade någon tacksning.

”Satan”, muttrade jag. Jag hade inte haft min iPhone länge, men jag var redan beroende. ”Säg inte att jag inte har tacksning i Lövaren.”

När jag rullade nedför den sista grusvägen mot mitt torp såg jag att det lyste hos mina närmaste grannar, ett äldre lantbrukarpar som heter Anders och Sara Hansson. Jag lastade ur bilen, gjorde en smörgås och gick över till dem. Hanssons hade en parabol uppe på ett berg med en enormt lång kabel ner till huset, så där fanns en teve man kunde se mer än dvd-filmer på.

Sara mötte mig i dörren, gav mig en kram och drog in mig i köket. ”Har du hört?” viskade hon. ”Det är en galning som skjuter barn i Norge.”

Vi satt hela kvällen och tittade på reportagen från Norge och pratade och drack kaffe och försökte förstå det ohyggliga som hänt. För en gångs skull diskuterade de inte mitt civilstånd. Att vara 40 och singel var tydligen förkastligt. De hade en son i 35-årsåldern de försökte para ihop mig med då och då, men det slapp jag den här kvällen.

Det hann bli sent innan jag gick hem till torpet. En svag vind blåste från sjön och det var duggregn i luften, och det hade varit så rätt att skriva att jag redan då, när jag närmade mig mitt mörka torp – jag hade glömt att tända innan jag gick över till Hanssons – fick en föraning, en oförklarlig rädsla av det som komma skulle, men icke. Jag var totalt omörkrädd, om man får säga så, och knallade bara fram där på stigen med mina funderingar.

Jag tänkte på ondska.

Är man galen när man är ond? Three gallons of crazy in a two gallon bucket? Eller är det tvärtom? Är det bara

friska människor som blir onda? Är galenskap som leder till
ondska ofrivillig?

Jag visste inte. Jag vet fortfarande inte.

4

NÄSTA morgon vaknade jag av regnsmatter på plåttaket. Ett mycket fridfullt ljud i min mening, så jag somnade om och vaknade inte förrän sent på förmiddagen. Jag steg upp, åt frukost och gick med kaffemuggen i handen över till Hanssons för att bli uppdaterad om det som hände i Norge. Staffan, sonen, var där. Jag visste att Hanssons hade talat om för honom att jag var singel, jobbade med något-sånt-däringa-med-datorer-hon-tjänar-bra (faktum är att jag är bibliotekarie, så var de fått det där sista ifrån har jag ingen aning om) och att han borde bjuda-ut-na, men Staffan var fem år yngre, frånskild med två barn och snygg och smal. Jag var ingetdera.

Jag fick av mig regnrocken och satte mig i köket. Sara fyllde på min mugg (deras kaffe är så *svagt*, jag får ont i magen av det) och sedan satt vi där vid köksbordet och pratade. Även om samtalet från och till var fruktansvärt hade vi det trevligt. Så normalt. Sockerkaka och påtår och hur är det i stan och Staffans yngste är så duktig i skolan och så lite mer Breivik.

”Hans stackars mamma”, sa Sara med känsla. ”Kan ni tänka er, hans stackars mamma. Hur mår hon nu? Hur ska hon kunna fortsätta älska sin son? Hur ska hon kunna visa sig bland folk?”

”Hans pappa också”, sa Anders. ”Det är ju samma sak med honom.”

”Och hans syskon”, inflikade Staffan. ”Om han har några. Alla stackars ungar på den där ön, hur sjuk i huvudet är man inte då? Fy fan.”

”Ja”, sa Sara. ”Det är en sorgens dag det här. Jag har grubblat halva natten, vad får en människa att döda barn? Så många barn ...”

Det knackade på dörren. Sara hoppade till och såg ett ögonblick förvirrad ut, Staffan klappade henne försiktigt på axeln.

”Det är ingen fara, mamma”, sa han. ”Jag kan öppna.” Han reste sig och gick fram till köksdörren, och jag fick en konstig känsla innan han öppnade, som om det stod ett monster på andra sidan, eller en polis med ett automatgevär.

”Yngve”, ropade Sara. ”Är det bara du? Kom in, kom in. Vill du ha en kopp kaffe?”

Det var Olofsson, en gubblig man från ett av husen på andra sidan sjön. Jag hade träffat honom några gånger hos Sara och Anders, men vi hade egentligen aldrig pratat med varandra.

Olofsson nickade mot mig innan han kramade om Sara och satte sig vid bordet.

”Jo tack”, sa han. ”Jag tar gärna en kopp. Hur är det här då?”

Vi pratade vidare om Breivik och ditt och datt och jag kunde se hur mycket Olofsson tyckte om Sara. Fast vem gjorde inte det? Hon var så söt med sina smilgropar och lustiga kommentarer och hon brydde sig, det kände man. Sara var nog den man helst gick till om man mådde kasst, både till kropp och själ.

När kaffet var urdrucket sa Anders att Sara och han skulle åka till Göteborg ett litet tag och de undrade om jag ville mata hönsen. Staffan var där för att hämta hundarna,

de skulle bo hos honom tills de kom hem igen efter någon vecka. Jag sa att jag naturligtvis skulle mata hönsen, men blev besviken över att de skulle åka bort, jag hade sett fram emot att träffa dem. De var mina bästa grannar, faktiskt de enda jag umgicks med, vid närmare eftertanke. När man åkte till mig gjorde man en avstickare från vägen, för att komma till Hanssons och de andra grannarna fick man köra flera kilometer till, och stigen från mitt hus gick bara till Hanssons. De andra grannarna bodde på andra sidan sjön. Nåväl, jag kunde behöva lite lugn och ro, resonerade jag. Det hade varit hektiskt på jobbet hela våren och sommaren. Nu hade jag en lång semester att se fram emot, och Hanssons skulle ju snart vara tillbaka. ”Det är bara att ta äggen”, sa Sara. ”Det vet hon.” ”Det vet jag”, sa jag.

Så åkte de och jag filurade runt där på torpet. Matade höns och åt färska ägg varje morgon, gick i skogen och plockade sommarkantareller som jag stekte och åt på rostat bröd. Jag badade till och med i sjön en kväll, fast jag är så rädd för gäddor.

En morgon vaknade jag tidigt av att en kindtand värkte. Jag käkade Ipren och bet ihop, men nästa dag tog jag bilen och åkte in till närmaste samhälle, som verkligen inte ligger nära. Eftersom jag inte hade någon täckning kunde jag inte ringa innan, men kvinnan i receptionen bad mig sätta mig i väntrummet så skulle hon försöka hitta ett hål där tandläkaren kunde ta sig an mig.

Tanden hade spruckit ända in i pulpan. ”Dra den”, sa jag. Det tog tid och efteråt hade jag ont. Tandläkaren var schyst och skrev ut några rör Treo Comp och sa att jag inte

borde ta en förrän jag kommit hem. ”Bilkörning och så, vet du.” Så jag handlade lite och åkte hem och fick pillret stoppat i ett glas vatten så fort jag kommit innanför dörren. Satan vad ont jag hade.

Lagom såsig av Treo Compen låg jag i soffan och halvsov när det knackade på dörren. Då blev jag rädd. Det knackar aldrig på min dörr. De enda som hälsar på är Hanssons, och de öppnar och skriker hallå när de kommer över.

Jag kravlade mig ur soffan och gick och öppnade. Utanför stod Olofsson.

”Ligger hon och sover?” frågade han.

”Uppenbarligen inte”, sa jag. ”Har det hänt något?”

”Anders ringde. Det har tydligen blivit komplikationer. Dom kommer inte hem på ett tag. Dom undrar om det är okej med hönorna, om du kan ta hand om dom ett tag till?”

Jag tittade frågande på honom. Komplikationer? Jag insåg att jag inte hade en aning om *varför* Hanssons åkt till Göteborg.

”Komplikationer?” sa jag.

”Ja, med förlossningen.”

”Förlossningen?”

Olofsson stirrade på mig som om jag var dum i huvudet. Jag kände mig dum i huvudet.

”Deras dotter ska ha barn, det är därför dom är i Göteborg, vet hon väl?”

Shit, jag visste inte ens att de hade en dotter.

”De sa inte varför de åkte. Jag visste inte att de har en dotter.”

”Hon är gift med en sån där invandrare. Arab. Dom är rädda att han ska ta ungen och åka till något arabland med den.”

”Men snälla du”, sa jag matt. ”Hanssons är inga rasister, vi satt ju för fan och pratade om den jävla galningen Breivik ...

Är de i Göteborg för att förhindra att pappan får se sitt barn, är det vad du säger?”

Solen sken och fåglarna kvittrade. Sjön glittrade bakom Olofsson och rosorna vid husknuten blommade för fullt och doftade tungt och underbart. Verkligheten blev skev, det pittoreska blev löjligt. Vad var det här egentligen?

”Du är ju singel, som det heter ... Hur har hon det med sexlivet?”

Olofsson kliade sig i skrevet.

Jag slängde igen dörren och kastade mig ner i soffan. Jag förstod att jag var tvungen att åka in till samhället igen och få tag på en telefon. Men sedan kom jag på att jag bara hade numret tfon, och där skulle de ju inte svara.

”Satans helvete”, muttrade jag och tittade ut genom fönstret. Olofsson var kvar, han stod och drog i sitt burriga hår och tittade ut över sjön. Jag öppnade fönstret och skrek:

”Vad för komplikationer, Olofsson?”

”Dom fick göra ett sånt där akut kejsarsnitt och hon dottern var la inte i så gott skick och så men ungen klarade sig. Tar du hönorna ett tag till eller, om dom ringer och frågar?”

”Ja! Det är klart jag tar hand om hönsen. Och ge fan i mitt sexliv, Olofsson.”

Jag smällde igen fönstret och såg hur han flinade när han gick mot sin bil. Gubbjävel.

Resten av dagen befann jag mig i någon slags dvala, utan tvekan på grund av tabletterna jag tog mot värken. Med andra ord var jag hög som ett hus.

5

MINA grannar, eller rättare sagt, de som bodde runt sjön, var en ganska udda samling. Jag satt i hammocken med mitt morgonkaffe och kontemplerade över dem samtidigt som jag gungade fram och tillbaka. Olofsson var i övre femtioårsåldern, hade gråbrunt, krulligt hår, tjocka glasögon och en stor mage som hängde över byxlinningen. Han bodde ensam i en gammal stuga och jag kunde tänka mig att där luktade mögel och unket och gubbpiss. Bortanför honom låg tre lite större sommarstugor. Jag hade aldrig varit över där, och följaktligen aldrig träffat dem som bodde där, även om jag kunde se dem från mitt torp. I det första huset fanns i alla fall ett äldre par, Kullmans, som såg ut som brittisk överklass och alltid påtade i trädgården (inbillade jag mig). I det andra huset huserade en barnfamilj, Almkvist, jag brukade höra dem stoja över sjön och de grillade ofta, och i det tredje huset bodde ett par som hette Fritjofsson. De var sällan här, men Hanssons pratade om dem ibland. "Fritjofssons borde lägga om taket" eller "Fritjofssons avlopp krånglar tydligen, de får väl byta ut den där septiktanken mot en trekammarbrunn som alla andra här." Längst bort på andra sidan sjön låg en gård. De som bodde där hette Andersson och de hade köttdjur och mycket skog. Hanssons hade kor förr, men de var pensionärer nu och hade bara sina höns och två jakthundar. De hade inte ens katt.

Jag tänkte på Hanssons. Rediga, stabila Hanssons. Långa och raka och gråhåriga båda två. Sara med smilgropar och Anders med sina lugna, snälla ögon. De måste ha varit ett stiligt par när de var unga. Staffan såg ju odrägligt bra ut, med rak näsa och grop i hakan. Men varför hade de inte berättat om sin dotter? Skämdes de för att hon var gift med en invandrare? Var de smygrasister? Eller berodde det på att jag pratade så kopiöst mycket varje gång vi träffades att de inte hann med? Jag tyckte det var underligt alltihop.

Jag gungade fram och tillbaka. Drack lite kaffe och tittade på sjön. Borde jag åka över till Olofsson och höra om han hört något nytt? Jag hade aldrig närt någon större längtan att åka över till andra sidan sjön, men efter snart en vecka utan Hanssons att prata med och utan täckning på min iPhone kände jag att jag nog behövde lite mänsklig kontakt – det vill säga mänsklig kontakt med mitt intellekt snarare än med mina tänder. Tanke och handling är ett, tänkte jag, satte mig i bilen och körde upp på vägen. Jag tyckte jag såg något fladdra till i skogen bakom torpet, men reflekterade inte över det. Då.

Olofssons hus låg faktiskt mycket vackert. Det var gammalt och det syntes, men det var så inbäddat av syrenbuskar och äppelträd och andra buskar och blommor jag inte har en aning om vad de heter, att det såg ut som en stuga i en saga.

Dörren gnisslade när Olofsson öppnade. Det luktade unket men inte gubbpiss.

”Hej, Olofsson”, sa jag. ”Hm ... Tänkte bara höra om du hört något mer från Hanssons?”

”Nej.”

”Nähä. Um. Du bor fint.”

”Jodå, här är grant. Vill du ha kaffe?”

”Ja tack”, sa jag snabbt, för det var precis vad jag ville ha. Olofsson var väl inte den jag helst ville umgås med, men han var den enda jag kände förutom Hanssons, så jag hade inte direkt något val.

Han dukade upp kaffe och kaffekoppar med fat och kakor på ett rangligt vitt gjutjärnsbord med dito stolar på gräsmattan. Kaffet var gott. Mycket godare än Hanssons. Jag ryckte till när kakan nuddade det öppna sår där min tand suttit och doppade den i kaffet för att mjuka upp den.

”Vad jobbar du med?” frågade jag.

”Inget. Jag jobbade i skogen förut, men tredje diskbråcket ledde till steloperation och sen blev jag sjukpensionär. Så jag går här. Kan inte göra så mycket för ryggen värker fortfarande. Jag funderar på att skaffa mig en hund.”

”Ja, det finns väl värre ställen att vara sjukpensionär på”, sa jag och tittade ut över sjön.

”Jo. Jag skulle kunna skaffa mig en hund.”

”Jakthund som Hanssons har? Jagar du?”

Olofsson tittade förvirrat på mig.

”Jag tror jag håller på att tappa förståndet”, sa han. ”För ibland kommer jag ihåg en hund, men jag har ju ingen hund.”

”Du kanske hade en hund när du var liten”, föreslog jag. ”Dina föräldrar kanske hade en hund som du minns svagt?”

”Jo. Så kan det kanske vara”, muttrade han, men han såg inte övertygad ut. Han viftade med ett finger mot de andra husen och sa dröjande:

”Dom där Almkvist ...”

”Barnfamiljen som grillar menar du?”

”Jo, just dom. Dom hade tre barn men nu har dom bara två.”

”Jaha. Vad menar du? Har de lämnat ett hemma?”

”Jag vet inte. Dom hade tre i början av sommarn. Tre ungar. Nu har dom bara två, en flicka och en pojke.”

”En av ungarna kanske inte var deras? Det kanske var en kompis eller en släkting som var med?” föreslog jag.

”Liten. I barnvagn.”

Jag visste inte vad jag skulle säga. Var han tokig?

”Jag skulle vilja ha en hund”, fortsatte han. ”En labrador. Andersson, bonnen, han har några labradorer, riktigt fina hundar. Han tycker mer om dom än om kärringen sin.”

”Säger det något om Andersson eller om hans kärring?”

”Hans kärring är en riktig räpa, men hundarna är bra. Skulle vilja ha en sådan. Skulle vilja ha en kärring med”, sa han och plirade mot mig, ”men ingen räpa, en bra en.”

”Titta inte på mig”, sa jag. ”Jag trivs ypperligt med mitt singelliv. Hanssons försöker gifta bort mig med deras Staffan, jag förstår inte, det måste väl finnas fler ensamma kvinnor än jag här omkring?”

”Honom vill du inte ha. Han slog sin förra fru. Det är därför han är skild.”

Jag tittade på Olofsson. ”Skojar du?”

”Nej. Han har problem med humöret. Har han haft sen han var grabb.”

”Men Sara och Anders är ju jättelugna ... Du, de har aldrig sagt till mig att de har en dotter. Varför har de inte berättat det?”

”Dom gillar inte att hon gifte sig med den där svartingen. Konstigt att dom åkte ner till henne i Göteborg igen, trodde inte dom skulle bry sig.”

”Olofsson, det här stämmer inte. Jag har alltid uppfattat Hanssons som rediga, trevliga människor. Nu säger du att de är rasister och att de uppenbarligen försöker gifta bort mig med en man som slåss. Jag förstår ingenting.”

”Nä du, det är nog en hel del som fröken inte förstår”, var hans kryptiska svar. ”Själv tycker jag det är konstigt med ungen som inte är kvar.”

Jag satte mig i bilen och körde hem. Som tur var fanns inga rådjur eller dylikt på vägen, för då hade jag antagligen kört på dem. Huvudet snurrade av det Olofsson sagt. Speciellt det om Hanssons. Att de inte umgicks med sin dotter – förutom nu då – för att hon gift sig med en invandrare. Att deras son var en hustrumisshandlare. Var Olofsson mytoman?

Sedan blev det augusti. Jag hade det oförtjänt bra.

6

DET är något trolskt över augustimånen och augustikvällarna. Värmen höll i sig trots att klockan var över nio, och jag satt och mumsade på ännu en kantarellsmörgås och väntade på skymningsmagin. Vad skulle jag göra med alla ägg? Kanske en ugnspannkaka som jag kunde ta med mig till Olofsson?

Nästa förmiddag stod jag på Olofssons trappa. Eftersom jag hade båda händerna upptagna av formen med ugnspannkaka fick jag sparka istället för att knacka på ytterdörren, och efter en halv evighet kom han och öppnade. Han såg ännu burrigare ut än vanligt.

”Jag har gjort en ugnspannkaka på Hanssons ägg, är du hungrig? Har du sylt?”

”Kom in”, sa han bara.

Han visade in mig i köket. Det var från femtiotalet med blåmålade skåpluckor och grå laminatbänkskiva full av repor och märken. Det var ändå rätt prydligt med tanke på att där bodde en ungkarl av Olofssons kaliber.

Köksbordet var fullt av fotografier. En del låg lösa, en del låg i en vacker blå låda klädd i sammet, och under bordet skymtade jag en ojämn hög med fler fotografier i en trasig brun kartong. Kaffet stod redan på. Olofsson gav mig en kopp och jag satte mig på en köksstol och balanserade assietten med ugnspannkaka – och sylt – på ena knät och kaffekoppen på det andra. Eftersom jag inte hade någon

hand ledig att äta med drack jag lite kaffe och tittade på röran på köksbordet.

”Ser det alltid ut så här eller håller du på att katalogisera eller något?”

Olofsson muttrade och tryckte undan en del fotografier med armen, så vi fick plats med våra tallrikar och kaffekoppar.

”Jag letar igenom alla fotografier efter en bild på hunden. Du sa ju att mina föräldrar kanske hade hund när jag var liten. Vi har en del kort från den tiden, men jag har inte hittat ett enda på någon hund än.”

”Men du sa att det bara var ett svagt minne”, sa jag och stoppade en sked ugnspannkaka i munnen. Jag bläddrade lite bland korten med den andra handen. ”Det kan ha varit en bekants hund som var och hälsade på eller en dröm eller vad som helst. Vem är det här?”

”Min far.”

”Men det är ju taget här utanför huset. Har du bott här hela ditt liv?”

”Jo. Se här, mina föräldrar och jag.” Han visade en svartvit bild på en lång, ståtlig man, en något kurvig kvinna i svart klänning och en liten krullhårig lintott. De måste ha varit till åren när de fick sin son, tänkte jag, och studerade dem där de stod uppställda på gräsmattan utanför huset så där som man gör när man blir fotograferad. Ingen hund satt lydigt vid deras sida, dock.

I tyst samförstånd åt vi vår ugnspannkaka, drack vårt kaffe och bläddrade igenom fotografierna. Jag fick följa Olofsson från liten gosse till inkallad militär och skogs-huggare.

Tänk vilken skillnad det kan göra att se en bild på någon när den var barn. Helt plötsligt såg jag Olofsson med helt

andra ögon. Han hade varit en liten visp en gång, sedan skolpojke och tonåring och medelålders, haft drömmar och varit glad och ledsen och rädd och stark. En människa med en historia, inte bara något av ett original som det gick an att fika med när ingen annan fanns att tillgå.

”Finns det inga senare fotografier?” frågade jag och lade tillbaka de sista i den blå sammetslådan. ”De verkar ta slut för över tjugo år sedan.”

”Hrrm”, muttrade han. ”Kanske i något album. Titta på golvet.”

Jag böjde mig ner under köksbordet och tittade. Där fanns den bruna kartongen som var full av fotografier och ett gammalt brunt kuvert. Jag kikade i kuvertet, men där var bara negativ.

”Det är mammas gamla kartong. Hon fick aldrig satt in korten in något album och dom fick inte plats i hennes fina låda. Men dom korten är jättegamla, om vi hade hund då skulle jag inte minnas det. Titta i albumet istället”, sa Olofsson och tuggade i sig det sista av ugnspannkakan.

Jag böjde mig ner och tittade igen. Två fotoalbum låg insparkade under en av stolarna. Jag tog tag i det understa och drog fram dem. Det gnisslade när smulor, grus och damm följde med och jag funderade lite på när jag dammsugit i mitt torp senast, och öppnade det översta. Det måste vara Olofssons föräldrars album, för det bestod nästan helt av sepiatonade fotografier på gammalmodiga människor och bilder från husen vid sjön – Olofssons, Hanssons, Fritjofssons och Anderssons. Almkvists och Kullmans tomter verkade ha varit en trädgårdsodling och där min stuga står fanns bara skog.

Det andra albumet var mer lovande. Det verkade gå i kronologisk ordning, precis som om Olofsson satt in foto-

grafierna i albumet efter hand som han framkallat dem. Jag såg bilder på Olofsson med mörkare hår, polisonger och halvskägg, några andra där han satt på en kräftskena med massa folk i färgglada pappershattar. Där fanns kort från en semesterresa på Gotland där det var lite grått i håret och julaftnar och födelsedagar. Han hade inte varit lika ordentlig som sina föräldrar när han arrangerade sitt album, för ibland bröts bildserierna av gamla kort från hans skolgång eller något vinterlov.

”Varför har du aldrig gift dig, Olofsson? Du ser ju käck och social ut på alla de här korten.”

Jag hade tänkt säga *alldeles vanlig*.

”Jag hade en dama en gång, men nej. Det blev liksom inget av det.”

”Det var ju synd.” Jag visste inte vad jag skulle säga. ”Du kanske skulle skaffa dig en hund i alla fall. Du kan väl höra med Andersson om han ska ta valpar?”

”Jo, det får väl bli så.”

Jag kunde inte låta bli att börja tycka om Olofsson lite grann.

7

JAG lever enligt devisen *ensam är stark*. Jag har dock inte alltid levt ensam. Det finns ju en anledning till att jag *vill* leva ensam nu, om man säger så.

Jag är förbrukad. Det är så det känns. Jag levde i ett förhållande med en man, Leif, i sju år och vaggades väl in i den falska säkerhet som kallas trygghet. Naturligtvis träffade han en annan, what's new under the moon? Helt plötsligt stod jag där som ett stort öppet sår. Smärtan var rå och obeveklig. Såret finns fortfarande kvar, men det täcker inte hela min kropp längre. Nu är det litet och kliar och när jag petar i det varar det. Jag försöker att inte peta i det för ofta, men då och då är jag där och rör. Det får mig att känna. Ibland är det bättre att känna smärta än ingenting alls.

Vi fick aldrig några barn, Leif och jag, men vi hade en katt. Eller snarare, Leif hade en katt. Han hade den redan när vi träffades. Mirre hette hon och var en sådan där vanlig randig bondkatt som var och varannan människa har. När Leif lämnade mig för sin smala nya lämnade han Mirre också. Den smala nya var *allergisk*, minsann. Mirre var omkring sjutton år och hade börjat kissa i sängen, så jag beslöt mig helt framt för att ta bort henne. Jag hade god lust att be veterinären koppla upp mig på avlivningsvätskan också, men det fungerar ju inte så. Man kämpar på. Tar en dag i taget. Går till jobbet, handlar mat för en person,

inser att man inte har råd att bo kvar i huset, säljer det, hyr en tvåa nere i stan och köper ett litet torp för vinsten på husförsäljningen och bestämmer sig för *aldrig mer*. Aldrig mer ska jag bli lämnad, aldrig mer ska jag gå under i en sådan sorg.

Men jag kunde inte hjälpa att jag mådde lite dåligt över katten.

8

VI satt i bilen, Olofsson och jag, och skumpade fram på en liten grusväg.

”Hur kan det här vara en genväg?” undrade jag. ”Vi rör oss ju inte framåt, bara uppåt och åt sidorna.”

”Det är nog en mil genare att ta den här vägen”, sa Olofsson. ”Annars får man köra riktigt långt på stora vägen innan deras avfart.”

När vi kom fram till bonden Andersson förstod jag vad han menade. Deras hus och ett gäng ängar sluttade ner mot sjön, men det var baksidan av gården. Framsidan vette mot ännu fler åkrar och gården och där löpte en större väg ut mot stora vägen, åt helt fel håll från oss räknat.

Allt var mycket idylliskt. Bruna kor betade i jättegroent gräs, en traktor brummade och det låg tre svarta labradorer och sov på yttertrappan. Jag såg att det fladdrade till bakom en gardin. En kvinna kikade ut på oss och jag väntade mig att hon skulle komma och öppna, men icke. Labradorerna vaknade och tittade på oss, men skällde inte. Trevliga hundar.

Olofsson såg sig omkring. ”Vi går och ser var Helge är”, sa han. ”Berit är inte så lätt.”

Vi hittade Helge i traktorn, en stor, klargrön John Deere, han höll på att köra vatten till korna. Vi stod och såg på när han lossade en enorm vit tank från traktorn ner i hagen, sedan körde han upp till oss och klättrade ut.

”Men hejsan, Yngve, det var inte i går. Och vem är den söta flickan du har med dig?”

Jag skyndade mig fram med handen utsträckt.

”Hej, jag heter Raili Rydell och bor i torpet på andra sidan sjön, bredvid Hanssons.”

Han tittade uppmärksamt på mig och tog av sig kepsen och hälsade.

”Helge. Roligt att äntligen träffa dig.”

Helge verkade vara en motsägelsernas man. Hans grå hår stod rakt upp och han var solbränd och väderbiten och rejäl men hans handslag var slappt och osäkert.

”Så”, sa Helge där han gick före oss mot det faluröda huset, ”vad är det som får så fint folk att komma och hälsa på? Ni ska väl ha en kopp kaffe?”

Olofsson rös till och tittade på mig med en stel blick. ”Berit”, mimade han med en grimas. Jag måste erkänna att jag såg fram emot att träffa räpan Berit. Jag menar, kunde det vara så illa?

Det kunde det.

HANSSONS kom tillbaka.

En morgon när jag gick för att mata och släppa ut hönsen stod deras bil där, de måste ha kommit under natten. Jag funderade på om jag skulle våga knacka på eller om de sov, och skramlade med hinkarna när jag fyllde på hönornas vatten och mat. När jag stängde om hönorna såg jag att det rörde sig i köket, så jag klev uppför kökstrappan och knackade på. Sara öppnade i bara morgonrocken. Det hade *aldrig* hänt tidigare.

”Godmorgon”, sa jag och log. ”Här är dagens skörd av ägg.” Jag sträckte fram händerna.

”Godmorgon, Raili. Kom in.”

Jag satte mig på min vanliga plats vid köksbordet. På den rödvitrutiga vaxduken låg en penna och en korsordstidning, jag tog pennan och började fylla i några ord som saknades och sneglade på Sara där hon dukade fram frukost och kaffekoppar och glas, djupa tallrikar och assietter. Den här sortens frukostar är inte på riktigt. Man ser dem på film. Kokta ägg och hembakat bröd och en stor ost mitt på bordet och ett fat med stekt bacon och kaffe och mjölk i glas och hemmagjord marmelad och en stor skål havregrynsgröt. Jag satt och funderade på om Sara alltid dukade fram sådana här frukostar eller om hon gjorde sig till bara för att jag var där, när hon sa:

”Jag pratade med Yngve. Han sa att ni varit borta hos Anderssons.”

”Ha ha”, skrattade jag dovt innan jag hann besinna mig.

”Berit?” frågade Sara.

”Skojar du?” Jag tittade på Sara. ”Vad är det för fel på den kvinnan?”

Innan hon hann svara kom Anders in i köket. Han gnuggade förtjust händerna mot varandra när han såg den framdukade frukosten. Med ett glatt flin smällde han till Sara på baken och pussade henne på kinden innan han satte sig till bords. Det var så totalt tvärtom mot hur jag upplevt det hos Anderssons att jag nästan hissnade. Jag hällde upp kaffe i min kopp och mjölk i mitt glas och lassade tallriken full av bacon och ostsmörgås och tänkte tillbaka på fiket på bondgården:

”Jaså. Jaha. Är det du, Yngve”, sa en något satt, permanentad kvinna i lila byxdress när vi kom in i köket. ”Då ska ni väl ha kaffe.” Kvinnan frågade inte utan mer konstaterade, dessutom med en så torr och saklig röst att den släckte all kaffetörst. Jag sträckte genast fram handen för att hälsa, men mitt i ”Raili heter jag, trevligt att träffa ännu en granne” vände hon sig om och grep tag i kaffekannan. Jag viftade runt lite med min tomma hand utan att veta var jag skulle göra av den innan jag stoppade den i fickan av ren förlägenhet. Olofsson tittade på mig i smyg och ryckte på axlarna.

”Berit lilla, det här är Raili, hon som köpte torpet på andra sidan”, sa Helge försiktigt.

”Ja, det var ju också något att köpa”, fnös Berit. ”Ingen toalett, ingen dusch.” Hon vände sig mot mig och hytte med kaffekannan. ”Du kan inte vara så renlig av dig, du.”

”Jag har faktiskt utedass, ett riktigt trevligt ett dessutom”, sa jag förtretligt. ”Och jag har vatten inne, både varmt och kallt. Det går alldeles utmärkt att klara hygien. Och

jag får låna duschen av Sara och Anders när jag vill.”

Så det så, ville jag tillägga, men lyckades låta bli.

”Ja, det är väl så det låter när man vet att man har blivit lurad. Socker eller mjölk?”

”Vi tar det svart båda två”, svarade Olofsson snabbt, trots att jag visste att han gärna tog en sockerbit eller två i sitt kaffe.

Jag satte mig bredvid Helge i kökssoffan och sneglade på Olofsson, som slagit sig ner på stolen längst bort från Berit med blicken stint fäst på bordsskivan. Han såg alldeles skräckslagen ut, stackarn.

”Jo, Helge”, började jag när jag insåg att Olofsson inte tänkte säga något, ”Olofsson funderar på att köpa en hund, och han är väldigt förtjust i dina.”

”Jo tack”, fräste Berit och hällde kaffe i våra koppar. ”Det är lätt att vara *förtjust* i något om man själv inte behöver dammsuga upp päls var eviga dag.”

Jag förstod varför hundarna ute inte skällt när vi kom. De var hårt hållna av damen i lila.

”Och vad ska du med hund till, Yngve?” fortsatte hon och slängde fram en tallrik skorpor på bordet.

Både Olofsson och Helge stirrade på henne utan att svara.

”Det blir lite ensamt i huset nu när Olofsson inte arbetar längre”, sa jag så sansat jag kunde. ”Det är gott sällskap med en hund, och era labradorer är väldigt fina.”

”Sällskap? Ha. För att han aldrig kunde hitta sig en kvinna? Så då ska hunden vara substitut, då? En tik också, eller? Finns det inte lagar mot sådant?”

Jag kände hur jag började ilskna till.

”Nu får du väl ge dig?”

Berit vände sig mot mig. Hon synade mig uppifrån och

ner där jag satt och jag kände hur ilskan inuti mig förvandlades till något geléaktigt. Jag drack en klunk kaffe och försökte gömma mig bakom koppen.

”Och du är ensam du också, har jag hört. Finns väl ingen som vill ha dig. Du kanske skulle försöka gå ner tio kilo och göra något åt det där håret? Råttfärgat rufs har väl aldrig ansetts attraktivt?”

Olofsson bet med olycklig min i en skorpa och hälften av den rasade genast ner på bordet i en kaskad av smulor. Berit stönade högt, tog sin kaffekopp och svassade in i rummet intill och drog igen dörren efter sig. Helge suckade.

”Hon är inte riktigt sig själv”, mumlade han. ”Det är bäst att bara låta henne vara.”

”Tack för kaffet”, sa jag. ”Olofsson, ska vi ge oss?”

”Du ska få numret till uppfödaren av mig, Yngve”, sa Helge. ”Jag kommer över med det någon dag. Jag har det i rummet som hon gick in i, ser du ...”

Jag kände någon ta tag i mina axlar och hoppade högt. I nästa sekund var jag tillbaka i Hanssons kök. Sara tog bort händerna och tittade frågande på mig.

”Du har suttit med den där gaffeln med bacon framför munnen i flera minuter. Mår du inte bra?”

”Jag tänkte bara på fikat hos Anderssons. Jag har aldrig i hela mitt liv träffat en så otrevlig människa som den där Berit.”

”Ha ha”, skrattade Anders. ”Den kvinnan har han fått för sina synders skull, Helge.”

”Men hon har ju inte alltid varit sådan, Anders”, sa Sara, som alltid försöker säga något snällt om alla.

”Hon har alltid varit fisförnäm och förmer, bara för att hennes pappa var byggmästare och hade mest pengar i bygden. Hon är väl sur som ett kart för att hon inte gifte

till sig pengar och fin våning i Göteborg, utan bara fick en bonde på vischan", muttrade Anders. "Nej, tacka vet jag dig, Sara. Jag drog vinstlotten, jag."

"Ja, se bara vilken frukost du får", log jag.

"Jag tycker det är romantiskt med sådana här frukostar", sa Sara och rodnade.

Vilket underbart par de var. Jag tuggade på min ostsmörgås och kom plötsligt ihåg det Olofsson sagt om deras dotter. Eftertänksamt bet jag mig i läppen och frågade försiktigt:

"Sara, Olofsson sa att ni har varit hos er dotter som fött barn."

"Jo, det är riktigt. Det var jobbigt för henne, stackarn. Tösungen hade navelsträngen runt halsen och hjärtljuden upphörde, de fick göra ett sådant där akut kejsarsnitt. Men det gick bra, tack gode gud, fast Anita mådde ju inte så bra efteråt."

"Varför har ni aldrig berättat om henne? Jag trodde ni bara hade Staffan."

Sara suckade. Hon lade händerna, skrynkliga bondmora-händer som såg mycket äldre ut än Sara i övrigt, framför sig på bordet och tittade på dem.

"Det har inte varit så lätt med Anita. Det är svårt att prata om henne, allt det gamla kommer fram och man vet inte vad man ska säga."

"Du behöver inte prata om henne", skyndade jag mig att säga, men Sara fortsatte:

"Jodå, du kan allt få veta. Du är bra. Vi tycker om dig, ska du veta." Hon såg mig i ögonen.

Fattas bara annat när ni försöker gifta bort mig med er son, sa jag inte.

"Anita blev påkörd av skolbussen när hon var fjorton år. Innan olyckan var hon lugn och trygg, hade sina goda

vänner som hon haft hela livet och hon skötte skolan bra och så.”

Jag svalde och väntade.

”Men sedan, när hon blev bra ... Vi trodde inte att hon skulle bli bra först, ska du veta. Det var en allvarlig skullskada, hon låg på sjukhus i flera månader ... men sedan efteråt, då var hon förändrad.”

Jag hörde ett ljud och tittade upp. Anders stod i dörröppningen och tittade på oss. Det blänkte i hans ögon och han drog kraftigt efter andan och gick därifrån.

”Anders har svårt för att prata om det”, sa Sara. ”Du får ursäkta honom.”

”Sara, det var inte min mening att snoka. Du behöver verkligen inte ... Nu har jag förstört vår underbara frukost”, sa jag olyckligt.

”Sch på sig, jag ska berätta det kort. Anita började umgås med andra, sådana hon varit rädd för innan. Hon rymde hemifrån flera gånger och när hon var arton flyttade hon för gott. Först till Göteborg och sedan till Köpenhamn. Hon blev heroinist. Levde i sådan misär. Hon hade en kille som slog henne. Han var hemsk. Någon slags gängledare. Han kom från Mellanöstern någonstans och inget ont om dem men *han* var ett kräk, ett svin. Han tvingade henne att ... att ... ja, du förstår, för att få pengar till knark. Vi åkte till henne flera gånger och försökte få med henne hem, men hon vägrade. Till slut tog Staffan tag i det. Han bodde mer eller mindre i Köpenhamn i över en månad och så fick han henne med sig och tog med henne hem till sig. Hon vägrade komma hit. Efter ett tag fick han in henne på ett behandlingshem, men då hade han sänat blivit av med jobbet och frun hans hade tröttnat och ja, så nu är han skild.”

För i helvete, Olofsson, ditt satans svin.

”Men Anita blev fri från heroinet och hon träffade en pojk där på behandlingshemmet som hon lever med nu och gud hjälpe och tröste hur detta ska gå, med barn och allt. Men när Anita ringde och ville att vi skulle komma och vara med när hon födde sa vi ja direkt, för hon har inte släppt oss inpå sig innan och ... ja, du förstår, Raili?”

”Jag förstår, Sara, och jag är så ledsen.”

Sara reste sig upp och gick in i finrummet. Efter en liten stund kom hon tillbaka med ett inramat fotografi. Det var på en söt, blond flicka i tonåren med smilgropar och fräknar och livsglädje. Anita innan olyckan.

”Ofta har jag tänkt att det kanske varit bättre om hon dött i den där olyckan, och det får jag leva med.”

Jag gick hem och satte mig i hammocken och kände hur huvudvärken kom krypande. Vad var det för fel på Olofsson? Först hade jag tänkt fråga Sara om han var tokig eller något, men jag var rädd att hon skulle fråga *varför* jag undrade det, och jag hade verkligen ingen lust att berätta om alla gräsligheter han sagt om Sara och hennes familj. Jag gungade ganska häftigt fram och tillbaka några gånger och funderade på vad jag skulle göra åt det. Men vad fan, jag hade ju semester.

10

MENINGEN med semester är att man ska vila ut. Tycker i alla fall jag. Jag är helt emot idén att hitta på saker hela tiden, utvecklas, se nya platser och stressa runt som en duracellkanin. Sex veckor i ett litet torp med utedass i obygden passade mig med andra ord förträffligt. Det hade varit ännu mer förträffligt om jag inte haft en sprängande huvudvärk, dock.

Jag tittade i skåpet efter Ipren men hittade inga, drack vatten ifall det var det som var felet, letade upp hörlurarna till min iPhone och gick ner till stranden. Molnen gled förbi som gräddbakelser på en gigantisk, blå tallrik, och jag låg där på rygg i linne och shorts, väl medveten om att det inte fanns någon i närheten som kunde beskåda mina celluliter, och funderade på livet. Nina Simones hesa röst strömmade ur mina hörlurar och allt som allt, måste jag medge, var livet faktiskt rätt okej.

Huvudvärken blev dock värre. Jag drog med mig filten upp till torpet och funderade på om jag orkade göra en sallad eller om jag kanske skulle ta bilen in till Hedum och köpa pizza. Det slutade med att jag låg hopkrupen i soffan och tyckte synd om mig själv tills det började skymma. Magens kurrande fick mig att kravla mig upp för att leta fram en Ipren till kvällsmat, men de var fortfarande slut. Då tog jag en Treo Comp istället, mycket medveten om att jag antagligen skulle slockna som ett ljus.

Det var varmt och kvavt och alldeles tyst. Man märker inte att fåglarna inte kvittrar förrän de verkligen inte kvittrar alls. Jag vaknade insnurrad i mina svettiga lakan och tänkte på Olofssons fotoalbum. Det var något jag drömt. Olofsson hade varit på kräftskiva och så hade hans hund, en svart labrador, kommit springande. Olofsson tog tag i dess halsband och skrek *försvinn inte försvinn inte försvinn inte* och sedan kom en kvinna fram till honom och ... det var borta. Drömmen tunnades ut och löstes upp precis som drömmar har en tendens att göra när man försöker komma ihåg dem.

Jag tittade på klockan på mobilen, den var bara halv fyra. Förvånat lade jag mig på rygg och stirrade upp i taket, jag hade varit säker på att jag skulle sova som en sten på min Treo Comp. Det var meningslöst att ligga kvar i min svettiga säng. Jag gick ut i köket, satte på kaffe och vandrade planlöst runt ett tag, orolig, innan jag sjönk ner på den gamla kistan vid fönstret och väntade på att det skulle bubbla färdigt i perkolatorn. Det var något med Olofssons fotoalbum som gjorde mig illa till mods, men jag kunde inte komma på vad det var. Var det människorna på kräftskivan? Jag skakade på huvudet, hällde kaffe i en mugg och gick ut och satte mig på hammockens sträva dynor, vilka inte ens var fuktiga av nattdagg. Långt borta mullrade åskan, och jag gungade fram och tillbaka, drack mitt kaffe och började så sakteliga lugna ner mig och hitta tillbaka till någon slags balans. Sjön förvandlades till en smal strimma i takt med mina sjunkande ögonlock, och en vag tanke att jag inte fick somna där i hammocken och hälla kaffe över hela mig försökte få fäste.

Plötsligt satte jag mig upp. Vad var det?

Det var något i skogen bakom mig. Jag kände det snarare än hörde. En älg? En människa? Någon som iakttog mig var det i alla fall. Håren på armarna reste sig och den varma natten till trots sipprade kölden genom min hud. Jag vågade inte vända mig om, försökte bara lyssna efter ljud, steg som kom emot mig, men hörde ingenting. Svett sprang fram på min kropp, musklerna drog ihop sig som i kramp och jag ville rusa upp och springa, men mina ben förblev orörliga och jag kramade kaffekoppen som vore den min enda trygghet i världen.

Det var nära nu. Varför hörde jag ingenting? Jag kände det så tydligt. En närvaro. Någonting med själ betraktade mig. Någonting med ett medvetande. Jag började skaka i hela kroppen men kunde fortfarande inte röra mig, och med ögonen hårt hopknipna mumlade jag det enda jag kunde komma på – en ramsa mamma lärt mig när jag var liten och var rädd för mörkret på kvällen när jag skulle sova:

"Gudsomhaverbarnenkärsetillmigsomlitenärvartjag-migivärldenvänder..." Äntligen släppte förlamningen. Jag kastade mig upp från hammocken och tittade bakom mig. Ingenting. Bara träden och den åskmörka himlen och de fladdrande, skira, vita blommorna vid skogsbrynet. Fladdrande? Det var ju vindstill. Enough is enough. Jag slängde resten av kaffet på gräsmattan och rusade in i torpet och låste. Min flykt ackompanjerades mycket lägligt av en skarp åskknall. *Pang* dörren och *PANG* åskan.

Väl inne och med nytt kaffe i muggen började jag banna mig själv. "För i helvete, Raili, ta en Treo Comp och dröm en konstig dröm som inte ens är en mardröm och gå sedan ut i trädgården och skapa lite dramatik. Jäkla barnrumpa."

Naturligtvis hade ingen tittat på mig från skogen. Det

var ju min skog, min trygga svampskog som jag älskade att gå i. I morgon skulle jag gå ut och plocka sommarkantareller igen, bestämde jag mig för. Ingen konstig känsla skulle hindra mig från att gå i min skog. Jag kröp ner under lakanen igen och lovade mig själv att ge fan i Treo Comp i fortsättningen.

Jag vaknade sent. Huvudvärken var tillbaka och när jag tittade ut genom fönstret såg jag himlen, svart och hotfull, pressa sig ner mot skogen. Jag drog på mig stövlarna och fick tag i min svampkorg och gick in bland träden med åskmolnen lurande på mig där uppe. Hade det inte varit för min rädsla för skogen natten innan skulle jag vänt och gått hem igen. Nu var jag ju tvungen att fortsätta. ”*Vad är det jag försöker bevisa för vem?*” muttrade jag där jag trampade fram på en gammal traktorstig.

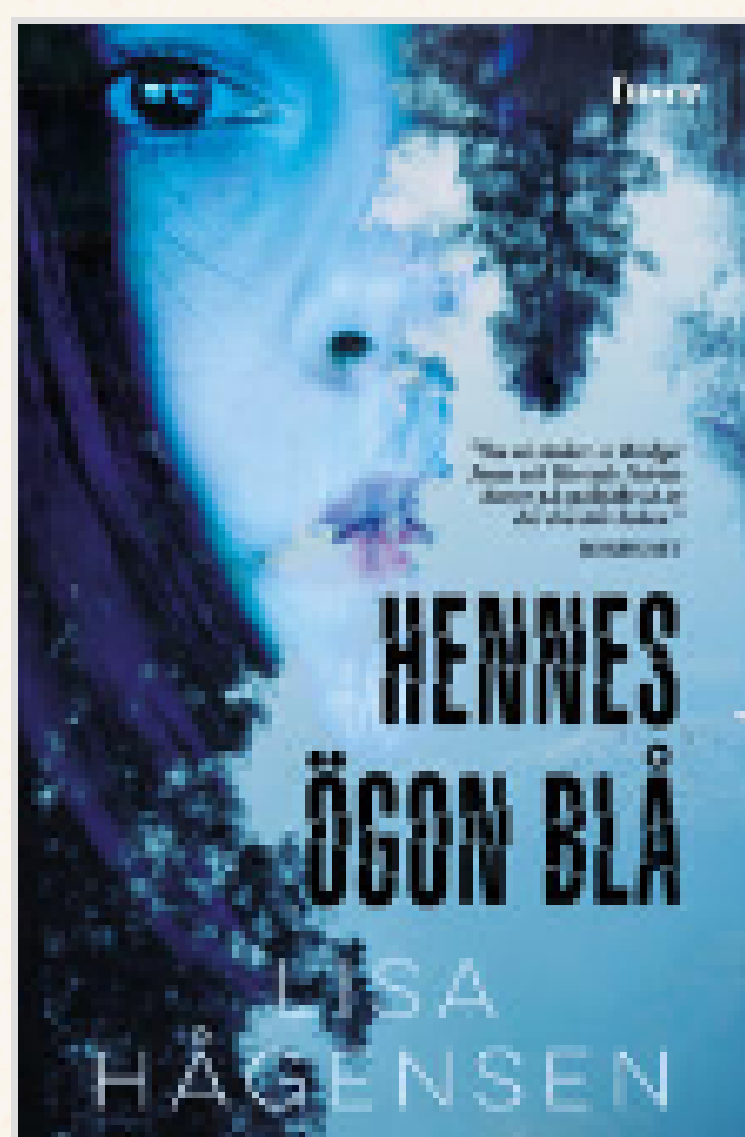
Plötsligt öppnade skogen upp sig och traktorstigen mynnade ut i en liten glänta. Jag förstod att jag inte varit så här långt åt det här hållet tidigare och betraktade fundersamt den gamla torpargrunden, vars nedrasade stenar knappt syntes mellan hallonsnåren. Med mogna hallon på. Nöjt trängde jag mig igenom sly och gräs på min väg mot torpargrunden och höll på att kliva rakt ner i ett stort hål, som utan förvarning dök upp framför mina fötter. Det var en gammal brunn. Min blick svepte över gläntan tills jag upptäckte några gråspruckna stängselstolpar lutade mot ett träd. Jag tog en av dem och körde ner den vid brunnsöppningen så att jag inte skulle ramla ner i hålet nästa gång jag gick förbi. Jag känner mig själv.

Sedan satt jag där på den gamla stentrappan och åt

solvarma hallon och såg mig omkring. Om jag inte tittade mot åskmolnen var det en vacker dag, solen sken och flugorna surrade. Ändå var det något som oroade mig, men jag tänkte inte låtsas om det, tog bara svampkorgen och gick tillbaka till traktorstigen. Jag går en sväng in i skogen här, tänkte jag, och ser om jag kan hitta några kantareller. Bara så det räcker till en svampmacka, sedan går jag hem.

Molnen tornade upp sig snabbare än vad jag räknat med och det blev obehagligt mörkt och tyst. Något gult skymtade en bit bort, och i min iver att komma dit för att plocka svamparna och komma *därifrån* så fort som möjligt, såg jag mig inte för utan snubblade rakt ut i ett kärr. ”Skit skit skit.” Jag klafsade genom kärret och kom upp på stabil mark igen, mycket nöjd att jag tagit gummistövlar på mig, plockade svamparna och vände bestämt hemåt. Inte via kärret den här gången, dock, gudarna allena visste vad som levde i den gyttjiga dyn. Jag hittade en nästan osynlig stig som gick åt rätt håll, ökade farten och tänkte att jag kommer väl i närheten av traktorstigen om ett tag. Men det gjorde jag inte. Stigen ringlade sig längre och längre in i skogen och till slut hade jag helt tappat riktningen. Det mullrade lite varnande ovanför mitt huvud och en ensam, tung regndroppe landade rakt på min näsa.

När den första blixten brann av skrek jag av överraskning och mina pumpande ben vände för träd och hoppade över blåbärsris och tuvor. Nästa blixtn gjorde skogen kusligt klar och hindrade mig precis från att springa rakt in i en bil.



Hennes ögon blå - Lisa Hågensen - storpocket...

Köp boken Hennes ögon blå av Lisa Hågensen (ISBN 9789198918205) hos Adlibris. Fraktfritt över 249 kr....

adlibris.com